

SPALIS * 2001 * OCTOBER

VOL 52/NR. 8

EGLUTĖ

SPALIS / OCTOBER / 2001 Vol. 52 / Nr. 8

TURINYS

- 1 ATEIS NAKTIS, *Martynas Vainilaitis*
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 5 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 9 KODĖL IŠSKRIDO GANDRAS, *Justinas Marcinkevičius*
- 10 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 13 GRYBO SKUNDAS, *Albina Kašubienė*
- 14 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 16 KILNIAŠIRDIS MEDIS, *Shel Silverstein*
- 21 MŪSŲ KŪRYBA
- 28 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

„Eglutės“ viršelis – Alytė ir Darytė atsisveikina su vasara.

Viktoro Kučo nuotrauka.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., 1 Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

ATEIS NAKTIS

Martynas Vainilaitis

Ateis naktis

Tyki, vėsi.

Klajos šešėliai ramūs.

Ramiai miegos vaikai visi,

Ramiai ilsėsis mamos.

Plevens tik vėjas tarp kalnų,

Šnarės žiedai kaštonų.

Ateis naktis,

Atneš sapnų

Baltų, žydrų, geltonų...

Pernakt skrajų,

Pernakt plasnų

Sapnai, sparnus ištiesę.

Ramiai miegos,

Saldžiai sapnuos

Vaikai

Vaikystę šviesią.

Ateis naktis

Tyki, vėsi,

Ateis per žemę taikią.

Šviesius sapnus sapnuos visi,

Tamsių sapnų nereikia!

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

PIEMUO IR MILŽINAS

Po didžiulį mišką piemuo kartą ganė galvijus. Tame miške buvo kalnas, o tame kalne gyveno milžinas.

Būdavo, nusivarys piemuo galvijus prie to kalno ir groja rageliu.

Įgriso milžinui piemens grojimas. Išlindo jis vieną dieną iš to kalno, priėjo prie piemens, paėmė nuo žemės akmenį ir suspaudė – akmuo į smėlį subyrėjo.

— Ir tau taip padarysiu, jei nenustosi man čia širpinės.

Piemuo nusigando, bet jis buvo gudrus ir sumanė milžiną apgauti, ką nors jam pameluoti, kad šis patikėtų. Tuoju išsiėmė iš savo krepšelio gabalą minkšto sūrio, suspaudė milžinui panosėje, kad net skystimas pro pirštus išvarvėjo, ir tarė:

— O aš galiu tau padaryti taip, kaip šitam akmeniui padariau.

Į tai milžinas atsakė:

— Kad tu toks stiprus, tai eik pas mane tarnauti. Gerai mokėsiu.

— Galiu pamėginti, – sutiko piemuo.

Jis surado sau pavaduotoją galvijams ganyti ir pristojų kuriam laikui

pas milžiną tarnauti. Pirmos dienos rytą milžinas tarė piemeniui:

— Eime pasikirsti malkų.

Ir abudu nuėjo. Milžinas išrinko didelį medį, nulenkę jį iki žemės ir liepė piemeniui palaikyti. Kai milžinas paleido, medis užtelėjo aukštyn ir piemenį išviedė į padebesius. Milžinas dairosi, dairosi: medis stovi kaip stovėjęs, o piemens – nebėra. Tik tą minutę žnekt piemuo ant žemės.

— Kur tu buvai? – klausia milžinas.

— Už debesų pasižvalgyti. Dabar tu pasišokėk, jei sugebi.

Išsigando milžinas, kad nepajėgs šitiek iššokti, ir pasiūlė rungtis, kas aukščiau kirvį išmes.

Milžinas kad paleido kirvį aukštyn, tas tik po geros valandos nukrito.

— O dabar tu mesk kirvį.

Piemuo paleido kirvį aukštyn, bet milžinas nematė, kad jis būtų nukritęs. Mat piemuo ant nugaros turėjo krepšį, tai užsimojęs ir šmaukštelėjo jį ten. Po kokių poros valandų išsiėmė kirvį iš krepšio ir duoda milžinui:

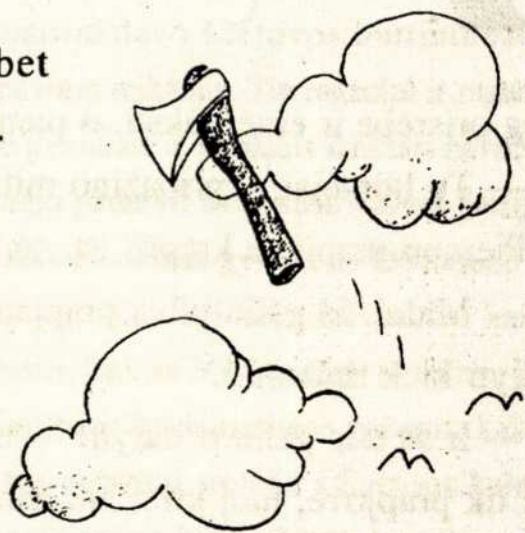
— Še, kirvis įkrito man stačiai į krepšį.

Milžinas, paėmęs kirvį, nukirto medį ir sako piemeniui:

— Padėsi man parnešti. Ką imsi – liemenį ar viršūnę?

— Viršūnę, – atsakė piemuo.

Milžinas paėmė liemenį, piemuo viršūnę. Milžinas tempia visą

medį, o piemuo užlipa ant medžio, sėdi ir važiuoja. Kai milžinas sustoja, piemuo nušoka nuo medžio ir eina, rankomis laikydamas viršūnę. Taip milžinas su piemeniu medį parnešė.

Kartą milžinas pasiūlė piemeniui eiti lenkčių – katras daugiau suvalgys. Milžinas išvirė didžiulį katilą kruopų ir sėdo su piemeniu valgyti. Piemuo nemačiomis prisirišo pasmakrėje odinį krepšį ir srebria kruopas, nešdamas vieną šaukštą į burną, o du tris – į krepšį. Milžinas labai

daug prisirėbė ir ėmė pūkšti, o piemuo vis dar valgo.

— Tu laimėjai, – pripažino milžinas.

Piemuo prapjovė krepšį, išpylė kruopas, krepšį vėl susiuvo ir sako:

— Matai, aš galiu pilvą prapjauti, išversti valgį, pilvą susiūti ir vėl valgyti kiek tinkamas.

— Ir aš taip galiu padaryti! – sušuko milžinas ir prapjovė sau pilvą. Kai tik prapjovė, tuoj krito ant žemės ir mirė.

Piemuo sugrįžo pas savo šeimnininką ir toliau ramiai ganė gyvulius.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

*Skrenda ragana gauruota
Apsižergus ilgą šluotą,
Apsigaubus skarele,
Uždainuoja – tra lialia.*

RAGANOS

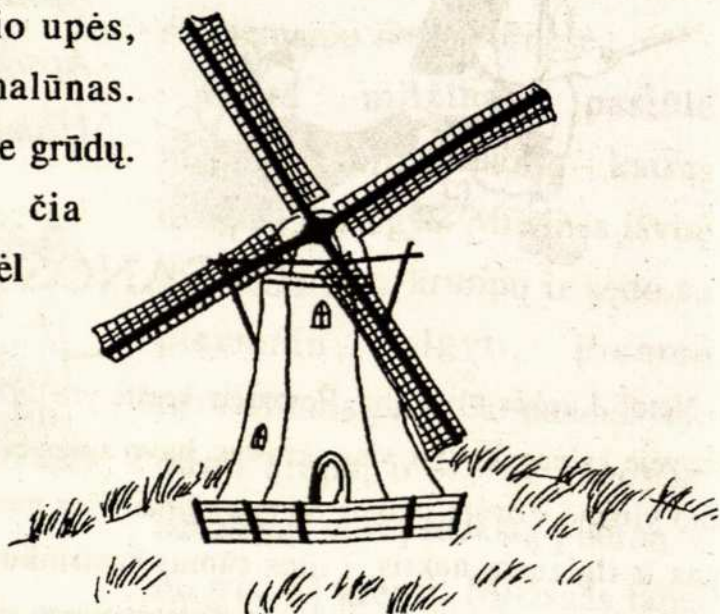
Netoli Luokės miestelio, Žemaičių krašte yra didokas ir gražus Šatrijos kalnas. Senovėje kalnas, kaip ir visas kraštas, buvo apaugęs gražiais medžiais, o pačiame kalno viršuje stovėję puikūs raganų rūmai. Kas metai, kada būdavo trumpiausia diena ir ilgiausia naktis, į tuos rūmus susirinkdavo Lietuvos burtininkai ir burtininkės, raganiai ir raganos pasitarti raganavimo reikalais. Tie raganiai ir raganos turėję tokios galios, kad net žmones galėdavo gyvuliais ir kitokiais daiktais paversti. Vieną tokį vakarą, kai raganiai ir raganos turėjo padaryti savo susirinkimą Šatrijos kalno namuose, į kelionę ėmus ruoštis ir Pelakių sodžiaus gyventoją Daubrienę su savo ištikima tarnaitė. Prieš dvyliktą nakties jos abidvi kamine išsivirusios kažin kokios tyrelės, išsitepusios ta tyrele sau pažastis, kaktas ir išlėkusios iš namų. Bet moterų darbą matęs vyras. Taip jis nuėjo į kaminą ir tyrele pasitėpė pažastis, kaktą. Bematant bernas pakilo į orą ir nelygu vėjo nešamas nulėkė į Šatrijos kalną. Nulėkęs žiūri, jo šeimininkė ir merga bevaikščiojanti ir besijuokianti tarp daugelio svečių ir viešnių. Daubrienė, vos tik pamatė berną, tuoj puolė jį prašyti, kad įsirašytų į raganų draugiją. Berniukas sutiko. Bet kai reikėjo pasirašyti į knygą, tai jis velnio vardo vieton parašė Kristaus vardą. Tą valandą išnyko visi raganiai ir raganos, sugriuvo rūmai, liko tik vienas bernas su knyga, kurioje jis įrašė Kristaus vardą. Nuo to laiko Šatrijos kalne nebebuvo jokių rūmų ir niekuomet nebesusirinkdavę raganiai ir raganos.

VAIDUOKLIS MALŪNE

V. Vaitkevičienė

Apsakymėlis

Lietuvoje, prie Nevėžio upės, stovėjo senas, apleistas malūnas. Seniai niekas nebemalė jame grūdų. Žmonės kalbėjo, kad čia vaiduoklis apsigyveno. Todėl vakarais niekas nedrįso prie malūno priartėti, o jau kad kas jame apsinakvotų – nė kalbos nebuvo. Tokio drąsuolio niekur neatsirado.

Kartą vaikai, bėgdami iš mokyklos, sustojo prie malūno ir susiginčijo.

— Aš netikiu, kad malūne vaiduoklis gyvena, – pasakė Algis.

— Gali netikėti, o tikrai gyvena. Aš jį mačiau, – atsiliepė Petras ir bailiai apsidairė.

— Kaip jis atrodo? Koks jis? – klausinėjo vaikai.

— Didelis, baltas. Dejuodamas lingavo pro šitą langą, – parodė Petras langą šone durų. — Daugiau nemačiau, pabėgau.

— Gerai, kad spėjai pabėgti, – atsiliepė Elenutė. — Ne tu vienas jį matei. Daug kas jį matė. Jis ne tik iš lango baido visus, bet ir lauke vaikščioja. Kartais prie durų ant laiptų sėdi.

— Kad jis pro langą žiūri ir lauke vaikščioja tai dar nieko. Vos prieš

dvi dienas važiavo senukas iš miesto. Kai privažiavo malūną, vaiduoklis jį pačiupo ir įmetė į griovį, o jo arklių pabaidė. Žmogelis iš baimės susirgo, o arklys nugaišo, – pasakojo Kostas, didžiausias iš visų ir labai išdykęs.

— Baisu, baisu! – ėmė šaukti vaikai.

— Visai nebaisu. Aš jo nebijau, – atsiliepė, iki šiol tylėjęs, Antanukas.

— Drąsuolis atsirado. Gerai, jei nebijai, tai ateik šį vakarą prie malūno. Atsistok prie laiptų prieš duris ir langą, tada išbūk iki vidurnakčio. Jeigu neišsigąsi ir nepabėgsi, gausi nuo manęs meškerę ir va šį naujitelaitį kišeninį peilį, – parodė Kostas, išėmęs iš kišenės puikų, žvilgantį peiliuką.

— Neik, Antanuk, geriau neik, – prašė keli draugai.

— Vaiduoklis pagaus tave, – apgailestavo Elenutė.

— Nepagaus, nes vaiduoklių nėra. Mokytojas sako, kad nėra. Jis žino ir niekad nemeluoja. Ir mano tėvai tą patį sako. Jie juokiasi, jei kas apie vaiduoklius pasakoja ir jų bijo.

— Pamatysim, ar rytoj kitaip nekalbėsi, kai pats pamatysi tą baisų vaiduoklį. Bus tau ne tik baimės, bet iš siaubo nežinosi, kur dingti, – juokdamasis kalbėjo Kostas. — Žiūrėk, tiktai ateik. Ar pasižadi?

— Taip, tikrai ateisiu. Nepabėgsiu. Neišsigąsiu vaiduoklio. Peilį ir meškerę laimėsiu.

— Gerai. Aš pasislėpęs seksiu tave. Jeigu pabėgsi, tai turėsi savo baltus triušius man atiduoti. Žiūrėk, tik ateik, – sušuko dar Kostas ir nubėgo.

— Nesirūpink, ateisiu laiku, – pasakė Antanukas. — Ateikit ir jūs visi. Pamatysit, ko nesitikit.

— Mes bijome vaiduoklio. Geriau ir tu neik, – kartojo vaikai, jau

bėgdami namo.

— Nebijokit. Aš atsivesiu savo piktą aviną Ragi. Jis man padės. Aš jį užauginau ir išmokiau pulti priešą. Jis sutvarkys vaiduoklį. Na, ar ateisit?

— Bus baisu, bet įdomu. Ateisime, – šaukė keli vaikai.

Atėjo vakaras. Mėnulis švietė. Trys berniukai pasislėpė krūmuose netoli malūno. Jie pamatė, kad Antanukas, laikydamas rankoje lazda, jau stovėjo paskirtoje vietoje. Avino Ragio nebuvo matyti. Buvo tylu ir šviesu. Aiškiai buvo galima matyti vaiduoklio langą ir duris. Tik staiga pasigirdo sunkūs žingsniai ir graudus dejavimas. Lange kažkas subaltavo, sujudėjo...

Antanukas peržegnojo lange pasirodžiusį vaiduoklį. Išsitraukė iš kišenės buteliuką švento vandens ir ėmė šlakstyti aplinkui kalbėdamas:

— Jei esi piktoji dvasia, išnyk, išnyk!

Tuo metu vaiduoklis pradingo iš lango. Kažkas subeldė, suvaitojo. Durys sugirgždėjo ir baltas vaiduoklis, rankas ištiesęs, išslinko pro duris į lauką.

— Ragi, Ragi, durk! – sušuko Antanukas.

Iš po laiptų išlindo didelis, raguotas avinas ir puolė badyti vaiduoklį. Antanukas dar ėmė jį vanoti lazda. Mušė, kur pakliuvo.

— Ai, ai, skauda! Varyk šalin aviną, – rėkė vaiduoklis. — Gana, Antanai, nebemušk, nebemušk!

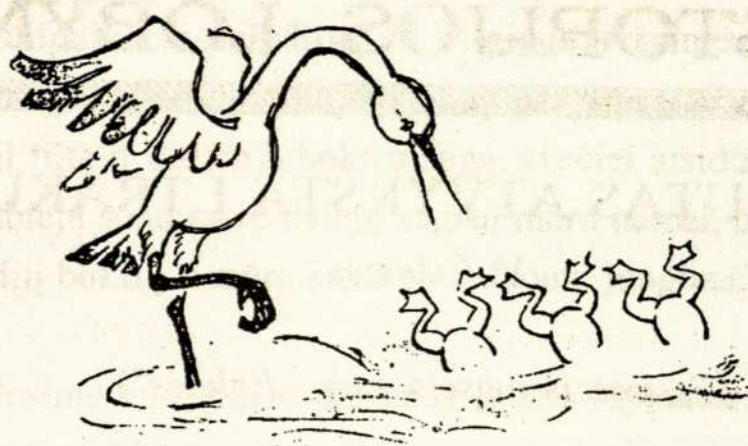
Bešaukdamas jis išsilaisvino iš savo balto apdaro ir pasileido bėgti dejuodamas.

Iš krūmų išsoko vaikai. Jie atpažino Kosto balsą.

Kitą dieną mokykloje buvo daug juoko. Kostas šlubavo, turėjo kaktoje gužą ir negalėjo sėdėti, nes buvo avino subadytas.

Antanukas gavo meškerę ir peilį.

Nuo to laiko malūne daugiau nebesivaideno.

KODĖL IŠSKRIDO GANDRAS

Justinas Marcinkevičius

Lyja, lynoja,
Lylia, oi liuli!
Ir sušlapo koją
Gandras pabaly.

Bloga, oi bloga
Gandrui po lietaus:
Gandras gavo slogą
Prie pat Alytaus.

Nyko, sunyko
Gandras po ligos –
Afrikon išvyko
Gydyti slogos.

* * * * *

GIRIA GREITAKALBĖSE

Gerį vyrai geroje girioje gerą girą geria ir, gerdami gerą girą, giria.
Gervė gyrūnė gyrėsi gerą girą girioje gėrusi.
Žalioj girioj dėdė gerą girą gėrė ir gyrė, kad labai gera gira.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

VYTAUTAS ATVYKSTA Į TRAKUS

V. Čiziūnas

(Tęsinys iš rugsėjo mėn. „Eglutės“)

Minia tarpuvartėje prasiskyrė. Vytautas, paėmęs abi bajorės už alkūnių, žengė pro pilies vartus, kažką kalbėdamas joms ir rodydamas čia pat einančius berniukus. Bajorės lingavo galvomis, dėkingai žiūrėdamos valdovui į veidą.

Pilies kieme Vytautas sustojo ir apsidairė.

— O kur Purbachas su savo planais? – paklausė jis.

Iš minios išsiskyrė rudabazdis, šventadieniškai apsirengęs savo krašto kirpimo drabužiais, priartėjo prie valdovo ir žemai jam nusilenkė.

— Sveikas, Herr Baumeister! (Pone statybos meisteri!) Juodu abu su bajoru Mantautu esate pilies statytojai, atsakingi už visa, kas čia padaryta, tad veskite mus tolyn į pilies vidų ir rodykite, kuo galite pasigirti.

Rudabazdis išsitraukė iš pažasties storo šviesiai pilko popieriaus ritinį ir ištiesė jį kieme ant akmens.

— Čia, kairėje, pilies pasieniais matome sargybų gyvenamas patalpas ir ginklų sandėlius, čia, kampe, ties pakeliamuoju tiltu, arklides, – rodė Mantautas, pasitardamas su rudabazdžiu. — Gal eisime, šviesusis valdove, ten iš vidaus apsižvalgyti?

— Ne, Mantautai, eikime pirmiausiai į patalpas už pakeliamojo tilto, — įsakė Vytautas.

Visi trys pasuko pilies didžiųjų rūmų link. Paskui juo sekė abi bajorės, kunigaikščio palydovai iš Vilniaus ir žymesnieji trakiečiai. Vartai šia pusę pakeliamojo tilto buvo taip pat papuošti vainikais. Perėję pakeliamąjį tiltą ir didžiojo bokšto angą, svečiai atsidūrė nedideliame kieme. Iš abiejų šonų buvo dviejų aukštų mūro namai, o iš galo, tiesiai priešais didįjį bokštą – mūro siena su balkonu, jungiančiu abu šoninius rūmus.

— Pradėsime nuo didžiosios salės, – tarė Vytautas, pasukdamas į dešinįjį namą.

Didelėse duryse matėsi platūs plytiniai laiptai. Visi palengva sekė kunigaikštį ir jo pilies statytojus. Iš erdvios priemenės vedė durys į salę. Įžengęs į jos vidų, Vytautas apsidairė.

— Puiku, Mantautai, to aš ir tikėjausi! Čia bus erdvi ir smagu tiek šeimininkams, tiek ir svečiams.

Mantautas su rudabazdžiu vedžiojo valdovą salės pasieniais, rodydami jau atliktus darbus. Salė buvo grįsta blizgančiomis raudonomis plytomis. Sienos jau išglaistytos, tik dar nedažytos. Aukšti siauri langai buvo išpinti daugybe šešiakampių švininių rėmelių, į kuriuos buvo spraudžiami tokio paties pavidalo stori stiklo gabalai. Įstiklinimo darbas dar buvo nebaigtas, tad palangėse ant grindų gulėjo stiklo krūvelė. Iš pat vidurio aukštų lenktų lubų kabėjo ilgos žalvarinės grandinės.

— Čia pakabins dideles žvakides, – šnibždėjo svečiams kažkuris trakiečių bajorų.

Valdovas apėjęs salę, pasuko durų link.

— O kaip su salės šildymu, Mantautai? Parodyk judviejų su Purbachu gudrybę.

Visi pasekė valdovą su statytojais atgal į kiemą. Žemai, dešinėje nuo didžiųjų durų, buvo anga į pusrūsį.

— Valdove, – tarė Mantautas, – mūsų gudrybė paprasta: čia yra

kūrykla su akmenine krosnimi, nuo kurios eina po salės grindimis tušti plytiniai takai karštam orui.

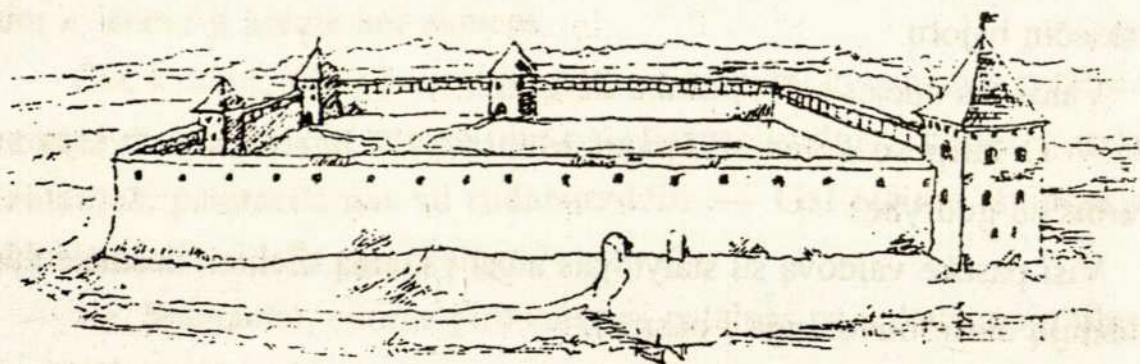
— O dūmai iš krosnies? – paklausė kunigaikštis.

— Dūmams išvedame taką po salės grindimis į lauką, anapus pilies sienų. Jau mėginome, gerai traukia.

— Gerai, bajore Mantautai, matyt, nešalsime ir žiemą, priimdami svečius ar linksmindamiesi šioje salėje, – atsakė kunigaikštis ir pasuko kiton pusėn kiemo.

Kol augštieji svečiai iš Vilniaus lankė būsimąsias valdovo, jo šeimos ir artimųjų gyvenamas patalpas kitame kiemo šone, abu berniukai atsiskyrė nuo visų ir smuko patys žiūrėti ten, kur jiems labiausiai rūpėjo. Įsilipę suktais plytiniais laiptais į didįjį pilies bokštą, jie nustebę žiūrėjo pro siaurus bokšto langus į plačią Trakų apylinkę, su jos ežerais, salomis juose ir toli akiratyje mėlynuojančių miškų juostą. Iš apačioje, kaip ant delno, matomo pilies kiemo skambėjo jaunimo dainos ir juokai.

Ilgai abu berniukai svajojo ir tarėsi, kaip jie būsią valdovo dvare, Vilniuje, kaip tarnausią jam, daug ko išmoksią, kol, pagaliau, garsiais kariais – riteriais tapsią. Iš tų svajonių juos pažadino padidėjęs trukšmas pilies kieme. Abu suprato, kad svečiai iš Vilniaus jau rengiasi namo. Nelaukdami, kol kas, jų pasigedęs, pradės šaukti, berniukai skubiai leidosi žemyn iš bokšto.

GRYBO SKUNDAS

Albina Kašiubienė

Kyla grybas iš po lapo,
Jam kepurė vėl sušlapo!
Geriau lapas tas kabotų,
O ne grybui galvą plotų.

Grybas stiebiasi ant koto:
— Šitiems lapams trūksta proto!
Krinta, byra nuo šakų
Ant galvos ir ant takų.

— Aš gi grybas samanotas,
Man priklauso miško plotas!
Rudenėli, darbą baik, –
Susikrauk lapus ir eik!

ATSPĖK!

Turi skrybėlę, bet pati be galvos,
turi vieną koją, bet be bato ant jos.

Uždė

Jo akis blykst, ir ši akimirka ilgai išliks.

Fotoaparatas

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

KOKIA LIETUVIŲ RAŠTO KILMĖ?

1. Kada išleista pirmoji lietuviška knyga – Martyno Mažvydo katekizmas?
a) 1410 m. (XV a.); b) 1547 m. (XVI a.); c) 1653 m. (XVII a.).
2. Kur išleista pirmoji lietuviška knyga?
a) Vilniuje; b) Kėdainiuose; c) Karaliaučiuje.
3. Kokiu pagrindu sudarytas lietuvių kalbos raidynas?
a) Graikų alfabeto; b) lotynų abėcėlės; c) slavų kirilicos.
4. Kada ir kur išleistas pirmasis lietuvių kalbos žodynas, kurio autorius – K. Sirvydas?
a) 1547 m. Karaliaučiuje; b) 1629 m. Vilniuje; c) 1898 m. Peterburge.

Vienas žmogus vedėsi ožką ir vilką, o nešėsi kopūsto galvą. Jis priėjo upę, per kurią turėjo persikelti į kitą pusę. Buvo laivelis, bet jis toks mažas, kad jame tilpo tik žmogus ir vienas iš jo turtų: ožka, vilkas arba kopūstas. Žmogus galvoja: kaip persikelti per upę? Jeigu su savim paims vilką, ožka suės kopūstą. Jeigu pirma perkels kopūstą, vilkas suės ožką. Žmogus nežino, ką daryti. Ar gali jam padėti sugalvoti, kaip kiekvieną perkelti, kad visi liktų sveiki?

ATSPĖK!

1. Iš ko sudarytas skaičius aštuoni?
2. Ką galvoja akmuo, kai jį meta į vandenį?
3. Ko nematome žiūrėdami pro langą?
4. Kuo medis skiriasi nuo knygos?
5. Ką daro karvė, kai ją melžia?

- Atsakymai:
1. Iš dviejų nulių.
 2. Nieko. Akmuo negali galvoti.
 3. Sūkio.
 4. Lapus turi visos knygos, o spyliuociai jų neturi.
 5. Stovi.

Suraskite lentelėje paslėptus žodžius. Pažymėkite juos.

A	B	C	E	T	O	C
C	M	E	T	A	K	M
M	T	O	C	C	A	O
A	B	Ė	K	C	T	K
M	M	Ė	T	A	Ė	O
A	B	C	M	Ė	T	O
C	A	B	O	C	Ė	Ė

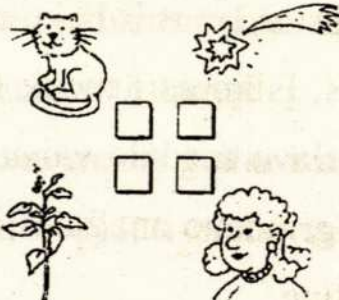
Pvz MAMA

TETE
META
KATE
BEK
MATO
MOKO
META
METO

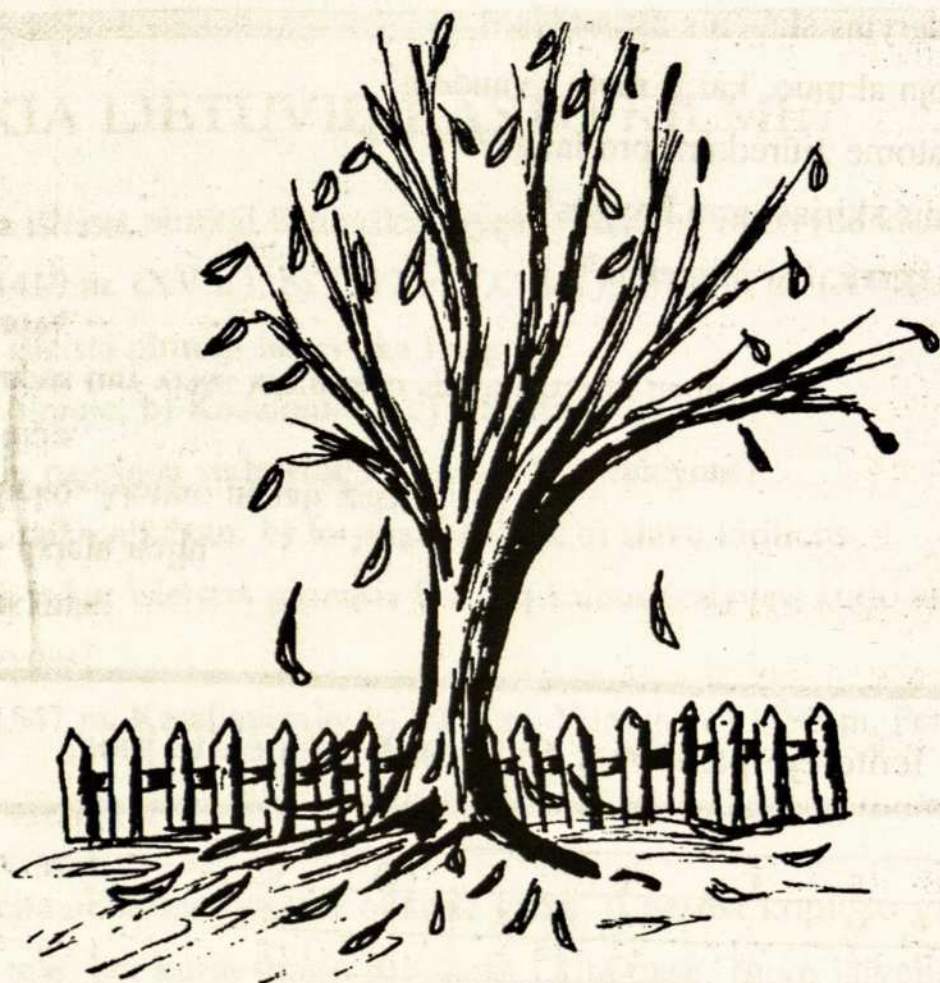

2. Perskaitykite žodžius. Sunumeruokite paveikslėlius.

- 1) kometa
- 2) meta
- 3) katė
- 4) mama

KILNIAŠIRDIS MEDIS

Laukymėje augo medis, kuris mylėjo mažą berniuką. Vaikas kasdien ateidavo prie jo.

Rinkdavo nukritusius lapus ir iš jų, pasidaręs karūną, vaizduodavo esąs miško karalius. Įsikoręs į medį, supdavosi ant šakų. Derliaus metui atėjus, valgydavo medžio vaisius, o jo paunksmėje žaisdavo slėpynių. Pavargęs griūdavo ant žolės ir užsnūsdavo, o medžio lapai šnarėdavo jam lopšinę.

Visa savo maža širdele vaikas mylėjo medį. Ir medis buvo laimingas.

Bėgo laikas, berniukas augo. Medis vis dažniau likdavo vienas. Sykį berniukui atėjus prie medžio, šis jam pasiūlė:

— Prieik arčiau, sūneli, įsilipk į mane, pasisupk ant šakų, paskanauk mano vaisių, pažaisk mano paunksmėje ir būk laimingas.

— Esu per didelis, kad laipiočiau po medžius ir žaisčiau, – atsakė berniukas. — Noriu daug ką įsigyti ir linksmai gyventi nieko nestokodamas. Tam reikia pinigų. Ar gali man jų duoti?

— Labai gaila, – atsiduso medis, – bet pinigų aš neturiu. Galiu pasiūlyti nebent savo vaisius. Susirink juos, keliauk į miestą ir parduok. Gausi pinigų ir būsi laimingas.

Berniukas, įsilipęs į medį, nuskabė vaisius ir išsinešė.

Medis buvo laimingas.

Praėjo daug laiko. Berniukas nesirodė. Medis darėsi vis liūdnesnis. Vieną rytą berniukas netikėtai atėjo. Suvirpėjęs iš džiaugsmo medis prakalbo:

— Prisiartink, mano vaike, įsiropšk į mane, pasisupk ant šakų ir būk laimingas.

— Aš labai užsiėmęs, tad neturiu laiko karstyti po medžius, – atsakė berniukas. — Man reikia erdvaus namo. Galvoju vesti žmoną ir susilaukti vaikų. Ar gali man duoti namą?

— Neturiu jokio namo, – tarė medis gailiu balsu. — Mano namai – ši laukymė. Tačiau galėtum nupjauti mano šakas ir susiręsti sau namą. Tuomet būsi laimingas.

Berniukas, nusirėžęs šakas, išsigabeno medieną statyboms. Medis buvo laimingas.

Ilgą laiką berniukas nesirodė. Kai vėl sugrįžo, medis taip apsidžiaugė, kad iš susijaudinimo vos įstengė prakalbėti:

— Prieik prie manęs, sūnau, – sušnabždėjo. — Pažaisk mano pavėsyje.

— Esu senas ir nusivylęs, tad kokie čia dar žaidimai, – pasiguodė berniukas. — Man reikia laivo, noriu kuo toliau sprukti iš čia. Ar duosi man laivą?

— Nupjauk mano kamieną ir pasidirbk laivą, – paragino medis. — Galėsi išplaukti ir būsi laimingas.

Berniukas, nupjovęs medžio kamieną, pasistatė laivą ir leidosi kelionėn. Medis buvo laimingas, bet... ne visiškai.

Po daugelio metų berniukas sugrįžo.

— Kaip gaila, kad neturiu tau ką pasiūlyti, – prabilo medis. — Ant manęs seniai nebeauga vaisiai.

— Mano dantys per silpni kramtyti vaisius, – atsakė berniukas.

— Likau be šakų, – tęsė medis. — Neturėsi kur suptis.

— Esu per senas suptis ant šakų, – papurtė galvą berniukas.

— Netekau ir kamieno, – kalbėjo medis. — Nebus kur įsiropšti...

— Aš toks paliegęs, kaip galėčiau ropšti? – atsiduso berniukas.

— Iš manęs neliko nieko, – sudejavo medis. — Taip norėčiau tau ką nors padovanoti, bet nieko neturiu... Esu senas kelmas. Kaip gaila...

— Dabar man jau nieko nebereikia, nebent ramios vietelės

atsisėsti, – patikino berniukas. — Jaučiuosi toks išsekęs...

— Tuomet, – medis išsitiesė kiek galėjo, – tuomet šis senas kelmas kaip tik tai, ko tau reikia. Prieik artyn, mano vaike. Prisėsk ir atsipūsk.

Berniukas taip ir padarė.

Medis buvo laimingas

Shel Silverstein

Alegorinis medis mylėjo berniuką ir berniukas – jį. Medis davė berniukui ko jam reikėjo mažam, jaunuoliui, subrendusiam, pasenusiam. Jis nieko nieko nepagailėjo, kad tik berniukas būtų laimingas. Ir medis, viską atidavęs, buvo laimingas.

Viską atiduodanti meilė atsikartoja kiekvieno žmogaus gyvenime. Didžiausia meilė mūsų žemėje yra motinos meilė. Jau tiek daug poetų ir rašytojų apie ją rašė, tiek rankų kūrė nemirtingus meno kūrinius. Bet iki šiol dar ne viskas pasakyta apie šią meilę, atiduodančią visą dėmesį, visą rūpestį ir visą save savo vaikui. Nėra kaip išmatuoti jos pasiaukojimo, kantrybės ir meilės didumą. Ir niekas nemoka, negali sugrąžinti, ką iš jos yra gavęs... Mes visi, visa žmonija yra skolingi motinos meilei. Tačiau jai reikia tiek nedaug. Ji laiminga, jei žino, kur jos vaikas (tegu jau ir suaugęs) ir kaip jam sekasi. Ne, negalima kažkur „išplaukti“, kad ryšiai su motina nutrūktų...

Apie tėvo meilę dažnai galima panašiai kalbėti, gaila, ne visada.

1

Žmogus gyvenimo kelionėje visada sutinka „medžius“, kurie turi didesnę ar mažesnę įtaką jo gyvenimui. Vaikui reikia pasiaukojusių pedagogų, vėliau tvirtų asmenybių, jaunystės audrose padedančių, dar vėliau, tarnaujant visuomenei, bendraminčių ir bendražygių.

Subrendęs žmogus negali būti vienas. Jam reikia kito žmogaus (antros jo pusės), su kuriuo galėtų dalintis gyvenimo sunkumais, džiaugsmais ir meile. Žmogus traukiamas į šeimą, kurioje vyro ir moters tarpusavio meilė pašaukia į gyvenimą naujus žmones. O kokie šie du „medžiai“ turi būti tvirti, kantrūs auklėdami ir pilni pasiaukojančios meilės, kad šeima būtų laiminga, kad žmonija gautų ne tik kūnu, bet ir dvasia subrandintus saikus.

O daugiausia žmogui yra atidavęs Dievas – Žmogus. Palikęs amžiną laimę danguje ir prisiėmęs žmogiškąjį kūną, Jis stojosi dieviškojo teisingumo akivaizdon ir, atkentėjęs tiek, kiek reikėjo, išgelbėjo žmoniją. Mes visi, jei tik atlaikysime gyvenimo bandymą ir išliksime geri, būsim su Juo amžinai laimingi.

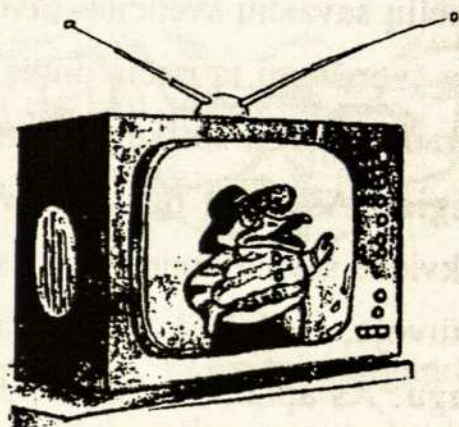
Žemėje yra stebuklas, kurį kiekvienas gali padaryti. Jei vien tik reikalaus ir imsi iš kitų ir gyvenimo bei stengsies kuo daugiau visko turėti, laimingas nebūsi. Priešingai, jei visada stengsies neužgauti, neįskaudinti, nesmerkti, atleisti, padėti, patarnauti ir meilę dalinti – tikrai būsi laimingas.

Algirdas Paliokas, SJ

MŪSŲ KŪRYBA

KELIONĘ Į FLORIDĄ

Mūsų šeima važiavome į Floridą atostogų. Tėtis nupirko televiziją ir idėjo į mašiną, kad nebūtų nuobodu. Trunka 16 valandų nuvažiuoti į Floridą.

Mes sustojome Orlando, ir pirmą vakarąėjome maudytis į baseiną.

Andrius ir ašėjome į baseiną su rūbais. Buvo labai juokinga.

Sekmadienįėjome į Universal Studios. Ten buvo visokių pasirodymų ir pasivažinėjimų. Andrius bijojo važiuoti, tai aš ir tėtisėjome kartu. Ėjome į Nickolodeon Studios ir buvau išrinkta žaisti žaidime su kitais vaikais. Tas buvo smagu.

Pirmadienįėjome į Disney Quest. Ten turėjo daug žaidimų, nuo paprastų „pinball“ iki moderniškų „virtual reality“. Ten mane išmoko kaip nupiešti Minnie Mouse.

Antradienį plaukiojome viešbučio baseinė, o po pietųėjome į krautuves apsipirkti. Tą vakarą, važiavome pas tėvukus. Jie gyvena Port St. Lucie, Florida.

Pas tėvukus buvo labai smagu. Ėjome prie jūros kiekvieną dieną. Vanduo buvo šiltas ir buvo didelės bangos. Pas tėvukus pabuvome tris dienas.

Kelionė namo buvo labai ilga. Man labai patiko kelionė į Floridą.

Laura Šalčiūnaitė, Vinco Krėvės lit. mokykla, Filadelfijoje

MANO VASAROS ATOSTOGOS

Praėjusią vasarą aš buvau Lietuvoje. Atskridęs labai džiaugiausi pamatęs senelius ir krikšto mamą, o iš to džiaugsmo net apsiverkiau. Po kelių savaičių švenčiau savo brolio gimtadienį, mūsų gimtadieniai būna švenčiami tą pačią dieną. Po kelių savaičių buvau pakviestas į gimtadienį. Ten sutikau keletą pažįstamų draugų ir praleidau laiką smagiai. Aš netgi buvau nuvažiavęs į svečius pas kelis draugus. Kiekvieną savaitę mums tėvai skambindavo. Jie irgi atostogavo, bet ne Lietuvoje, o Meksikoje. Mes netgi buvom Šventojoj, tai buvo labai smagu. Aš aplankiau savo pusseseres, o jų šuo tik lojo ant manęs, turbūt nežinojo kas aš ir todėl pyko. Gerai, kad kitas draugas neturėjo šuns, mes žaidėme su kompiuteriu. Bet vasara praėjo ir aš turėjau grįžti atgal į Ameriką. Grįžęs atgal, labai džiaugiausi pamatęs tėvus. Grįžęs namo radau truputį pasikeitimų, bet svarbiausia, kad pamačiau tėvus ir, kad grįžau pas juos. Aš ruošiuosi vėl skristi į Lietuvą šią vasarą, bet grįšiu į Ameriką rudenį.

Paulius Šimkonis

Čikagos lit. mokykla

BAUBAS PO LOVA

Tai atsitiko vieną rudens dieną. Aš atsigulusi lovoje skaičiau knygą apie pabaisas. Staiga lova pradėjo judėti, aš persigandau ir pradėjau klykti. Tėvai išoko pro duris ir lova nurimo. Kada aš papasakojau kas atsitiko, jie atėmė mano visas siaubo knygas ir uždraudė žiūrėti siaubo filmus. O kai aš papasakojau Martynai, ji buvo mano geriausia draugė,

ji pradėjo smarkiai juoktis, kad net ant žemės nugriuvo. Aš žinojau, kad ten buvo kažkas po lova, bet bijojau pažiūrėti. Po ilgos dienos mokykloje, susiruošiau eiti miegoti. Dvyliktą valandą lova vėl pradėjo judėti. Bet šį kartą aš buvau pasiruošusi: mokyklos bibliotekoje susiradau knygą apie burtus, tai radau burta, kaip išvartyti baubą iš po lovos. Tris kartus pasakius „arry arry onam"! Greitai išsigandęs mažiukas baubas iššoko iš po lovos. Taip pralinksmėjau, nes tas baubas buvo Mikis, mano šuniukas. Nuo to laiko aš jį vadinu Baubiuku.

*Vita Loginaitė
Čikagos lit. mokykla*

MANO SVAJONĖ

Mano svajonė būti mokytoja kaip ir mano mama. Mano mamos vardas – Laima. Jai trisdešimt šešeri metai. Kai mano mama buvo maža, svajojo būti mokytoja. Ji labai myli vaikus. Jai patinka vaikai, jai patinka juos mokyti, prižiūrėti, būti už juos atsakingai. Aš noriu taip pat kaip mama juos mokyti ir prižiūrėti. Aš apie tai svajoju viena, mažame kambarėlyje.

Šiauliuose mes su draugais žaisdavome mokyklomis. Aš visą laiką būdavau mokytoja, nes man patinka, o vaikams patinka kai aš juos

mokau. Jie sako, kad aš truputėlį griežta, bet jiems vistiek patinku.

Aš turiu mažą sesutę. Jos vardas – Indrė, ji ketverių metų. Kartais aš jai padedu mokytis, paaiškinu ko ji nesupranta, padedu ruošti pamokas. Aš ją labai myliu.

Man patinka mokytis vaikus. Aš labai noriu užaugusi būti mokytoja, nors labai gerai žinau, kad reikia daug mokytis, tai aš labai stengiuosi.

Gintarė Viršinskaitė

Čikagos lit. mokykla

MANDAGUMAS MAN PADEDA

Kai aš buvau maža mergaitė, mano mama man visada sakė, kad aš būčiau mandagi. „Kai ką nors gauni, pasakyk ačiū; netrukdyk žmonių, kai jie kalba; sakyk atsiprašau, kai ką nors blogai padarei.“ Aš šituos žodžius ir daug daugiau žodžių niekada nepamiršiu. Jeigu aš nebūčiau mandagi, man būtų labai blogai. Žmonės iš manęs šaipytųsi ir manęs nemėgtų. Kai aš būsiu vyresnė, negaučiau gero darbo, nes nebūčiau mandagi. Kadangi aš esu mandagi, aš, turbūt, gausiu gerą darbą, darbą kuris man patiktų.

O mandagumas iš tikrųjų yra geras dalykas turėti savo gyvenime. Kai tu ką nors gero padarai kam nors, tai tu labai gerai jautiesi. Man labai padeda mandagumas. Aš esu geresnė, stipresnė mergaitė, kuri žino ką ji daro. Man patinka būti mandagiai ir jeigu aš nebūčiau, aš greitai pasikeisčiau, kad aš būčiau mandagi.

Milda Plioplytė

Čikagos lit. mokykla

MOKYKLA – 2020 METAIS

Mokykla 2020 metais... tikrai bus mokinio rojus. Ateityje vaikai mielai nuvažiuos į šeštadieninę mokyklą ir nenorės išvažiuot kai pasibaigs.

Pirmas dalykas kur skirsis nuo šitų metų lituanistines mokyklos bus pačios klasės. Klasėse nebus medinių kėdžių, bet bus patogios sofos moksleiviams atsisėsti. Ir kai jiems atsibos sėdėti, mokytojas leis atsistoti ir pavaikštinėti po klasę.

Tvarka klasėje taip pat pasikeis, mes visi turėsime atskirus „Laptops“, kuriuose rašysime rašinius, atliksime diktantus ir egzaminus. Mūsų mokytojai atsiųs namų darbus elektroniniu paštu. Nors vistiek skaitysime knygas apie Lietuvos istoriją, literatūrą ir t.t., taip pat gausime žiūrėti filmas. Šituose moderniškuose filmuose įdomiai išmoksime apie Lietuvos garbingą praeitį.

Aišku, po viso šito vargingo darbo, studentai norės pasilsėti. Per pietų pertrauką bus galima užsisakyti maisto iš įvairių maisto parduotovių. Ir kai būsim sotūs, galėsime žaisti (lošti) krepšinį arba gal net stalo tenisą. Po pertraukos galėsime grįžti mokytis pasiilsėję.

Mokysimės ne tik gramatikos, istorijos ir literatūros, bet taip pat šoksime tautinius šokius, lietuvių liaudies dainas ir papročius.

Paskutinis dalykas kur skirsis 2020 metai bus, kad šeštadieninė mokykla turės iškylas. Taupytumėm pinigų važiuoti į vietas derinančias su mūsų kultūra ir kilme, gal net į Lietuvą gale mokslo metų?

Aš manau, kad studentams ir mokytojams patiks šitie pakeitimai.

Gaja Stirbytė, Vinco Krėvės lit. mokykla, Filadelfijoje

PAUKŠTIS IR KIRMINAS

Senai labai senai gyveno mažas, pilkas negražus paukštis. Jis galvojo ką jam daryti, kaip uždirbtų pinigų šeimai išlaikyti. Kiekvieną dieną jis prižiūrėdavo kitų paukščių vaikus ir užtai gaudavo vieną centą. Už uždirbtus pinigus jis pirkdavo sėklų vakarienei. Jo šeimą buvo labai didelė ir maisto neužtekdavo.

Kartą po darbo, skrisdamas namo, pamatė kirminą. Jis buvo labai alkanas ir kirminą greitai sugavo. Būtų prarijęs, bet kirminas sušuko:

— Nevalgyk manęs! Aš esu stebuklingas!

— Stebuklingas? – nustebo paukštis.

— Taip, – atsakė kirminas. — Aš galiu išpildyti tavo tris norus.

— Gerai, – sutiko paukštis. — Aš noriu daug maisto savo šeimai.

Kirminas pažadėjo šitą norą išpildyti ir paklausė:

— Ar turi daugiau norų?

— Taip. Noriu būti karalius, ir noriu būti gražiausias paukštis pasaulyje.

Nusijuokęs kirminas pasakė:

— Kai grįši namo, rasi didelį medinę pilį. Ir tu būsi gražiausias paukštis visame pasaulyje, turėsi ilgiausias plunksnas.

Grįžęs namo, rado visus jo norus išpildytus. Jis daugiau nebebuvo pilkas ir negražus paukštelis bet pavirto į spalvingą povą.

Adria Bagdonavičiūtė

Vinco Krėvės lit. mokykla, Filadelfijoje

ATOSTOGOS

Pagaliau prasidėjo ilgai lauktos atostogos. Labai jomis džiaugiuosi. Taip ramu ir gera. Niekas neliopia ruošti namų darbų.

Nejučiom būtų prabėgusios visos atostogos, jeigu ne sapnas, kuris pakylėjo mano nuotaiką. O

sapnavau štai ką: rodos, paryčiui ateina pas mane vaiduoklis. Jį pamatęs, išsigąstu ir nualpstu. Atsipeikėjęs apsidairau aplinkui ir matau, kad sėdžiu karaliaus soste. Aplink mane nykštukai šoka suktinį. Ant stalų – pintinės, pilnos šokoladų, įvairiausių vaisių, gėrimų bei kitų skanumynų.

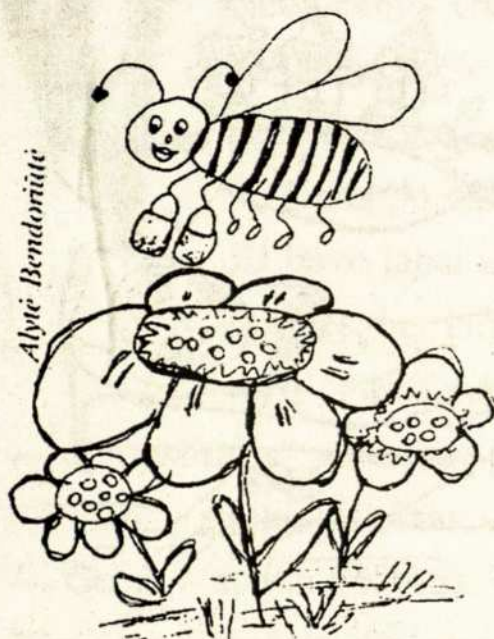
Mažyliai mane viskuo vaišina. Aš valgau pasigardžiuodamas. Stengiuosi visko paragauti. Siekiu ranka sulčių. Jau, rodos, liečiu stiklinę, tik staiga kažkas mane pašaukia vardu. Aš atsigrėžiu ir... pabundu. Žiūriu – mama stovi prie lovos ir mane žadina. O taip norėjau dar pabūti nykštukų karalystėje... Ten taip smagu. Bet nieko nepadarysi. Mama grąžina mane į tikrovę. Visą tą dieną man buvo gera.

Dabar kiekvieną atostogų rytą aš lauksiu vaiduoklio, kuris mane nuneštų į pasakų šalį.

Artūras Pečiulis, Lenkija

AR ŽINAI?

BITUTĖS RATUOTA

Bitė – plėviasparnių būrio vabzdys. Labiausiai pas mus paplitusi naminės bitės rūšis. Šios bitės yra tokios rasės: miškinė – tamsios spalvos, didelė, labai pikta ir Spielita (spiečiasi); Kaukazo kalnų – pilka, sidabro atspalvio, nepikta, nesispiečia; Krajinos – pilka, sidabro atspalvio, labai taiki, gerai žiemoja; Italijos – šios bitės kūnas apaugęs tankiais aukso spalvos plaukeliais, ji nepikta,

blogai žiemoja.

Bitės gyvena šeimomis: darbininkės, motinos ir tranai. Darbininkės – tai ne iki galo išsivystę moteriškieji individai. Jos renka nektarą ir žiedadulkes, perdirba nektarą į medų, žiedadulkes į duoną, siuva korius, maitina motiną ir tranus, prižiūri perus, valo lizdą, kontroliuoja prieaugio kiekį. Šeimoje jų būna keliasdešimt tūkstančių.

Motina šeimoje – viena. Ji yra didžiausia. Jos vienintelė paskirtis – dėti kiaušinėlius. Tranai – tai bičių patinėliai. Jų šeimoje būna nuo kelių dešimčių iki kelių tūkstančių. Jų vaidmuo – apvaisinti motiną.

Vertingi bičių produktai – medus, duona, pienelis, pikis, nuodai, vaškas. Bitės, rinkdamos nektarą ir žiedadulkes, apdulkina kultūrinius augalus.

Senovėje dėl labai sudėtingo ir paslaptingo gyvenimo būdo bitės buvo laikomos šventais padarais. Bičių negalima buvo nei pirkti, nei parduoti. Jos galėjo būti tik dovanojamos, paveldimos. Dovanotojas ir bičių gavėjas tapdavo bičiuliais.

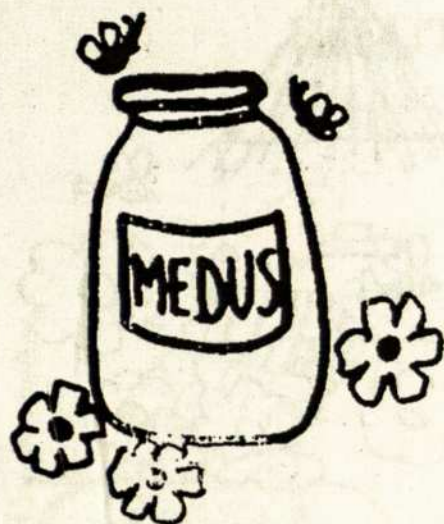
* * * * *

Brazilijos mokslininkai teigia, kad Amerikos indėnai atkeliavo iš Azijos. Tokia išvada padaryta, ištyrinėjus daugelio Amerikos ir Azijos tautų genetinį kodą. Genetika – biologijos šaka, tirianti gyvų sutvėrimų paveldimumą bei kitimą.

Pirmoji žmonių banga atplūdo į Šiaurės Ameriką prieš 50 tūkstančių metų iš Kinijos. Antroji – prieš 30 tūkstančių metų iš dabartinės Mongolijos teritorijos. Genetikai spėja, kad pirmieji azijiečiai pasiekė Ameriką per Beringo sąsiaurį, kuris, žinoma, tais laikais vadinosi kaip nors kitaip.

Pabandykime žemėlapyje atsekti jų kelią. Kažin, kas ir kodėl ginė žmones taip toli nuo tėvynės?

KAIP GAUNAMAS MEDUS

Vienas darbščiausių skrajojančių vabzdžių yra pilkoji bitutė. Jinai iš medžių ir gėlių žiedų ilgu snapeliu išsiurbia saldžiausias žiedo sultis. Vėliau sukauptą saldų nektarą perdirba savo skrandyje, beskrisdama į avilį kartais net 3 km. Avilyje jau perdirbtą medų snapeliu deda į vaško korį, kurį padirba jauniausios, dar neskraidančios bitelės. Kadangi

medutis turi daug vandens, tai bitelės savo kūnais įšildo avilį taip, kad vanduo išgaruoja. Drėgną ir karštą orą bitės keliolika kartų per dieną vėsina savo sparneliais.

Kai iš medučio išgaruoja vandens perteklius, jis yra tinkamas vartoti ir sandėliuoti. Tuomet bitelės plonu vaško sluoksniu užlipdo korio akutes (t.y. užakuoja). Ir medus jau tinkamas kopti.

Bitininkas išima iš avilio rėmus su užakuotu medumi, juos atakuoja – nudrasko sandėliukų (akučių) vaško dangą – ir išsuka medaus kopimo mašinoje. Vėliau medus iškošiamas ir supilstomas į didelius indus. Paskui pamaišomas, švarinamas. Supiltas į stiklainius patenka ant mūsų stalo kaip skanėstas, valgomas su sūriu, ar nepakeičiamas vaistas nuo peršalimo.

Petriukas Bitininkas

GALVOSŪKIAI

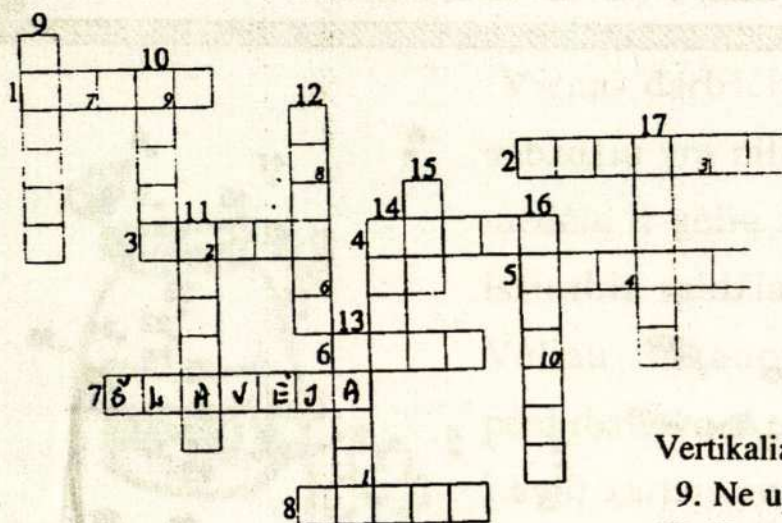
SUJUNK TAŠKELIUS

Nupiešė Rasa Dagienė

Mergaičių aprangoje
surask 10 skirtumų

Ramunės BATEIKIENĖS piešiniai

Horizontaliai:

1. Geltona gėlė.
2. Pradžia ir ...
3. Šviečia dieną.
4. Įėjimas.
5. Ant jo jojame.
6. Ant jos sėdime.
7. Tvarko mokyklą.
8. Pučia.

Vertikaliai:

9. Ne upė, bet ...
10. Kvėpavimo organas.
11. Panašus į arklių, bet arklys, panašus į karvę, bet ne karvė.
12. Naktinis paukštis.
13. Duoda pieno.
14. Mamos brolis.
15. Loja.
16. Septynios dienos.
17. Darbinis gyvulys.

Silvija Andzelytė

D	A	R	Ž	E	L	I	S	R	A	B	C	I	O
K	A	L	N	A	S	T	A	L	A	S	M	K	S
S	U	D	A	S	A	T	K	E	I	L	E	S	U
Ž	U	V	I	S	A	R	A	J	A	R	N	V	S
I	V	Y	G	D	A	U	S	L	E	L	U	I	A
E	T	A	N	A	E	R	L	J	R	M	L	E	L
M	O	N	I	K	G	E	L	E	K	E	I	A	D
I	Z	V	T	G	B	N	D	R	G	M	S	U	A
A	G	M	N	S	Ž	U	S	U	T	A	S	Š	I
G	I	Y	A	A	S	D	R	K	E	M	O	R	N
U	N	L	N	S	M	D	E	S	A	M	C	E	I
A	T	I	A	T	I	A	X	S	N	S	H	L	S
R	A	S	T	R	E	N	S	A	P	Y	F	E	Z
D	S	U	O	B	S	D	A	N	G	U	S	K	F

RASKITE IR ĮVAIRIOMIS KRYPTIMIS IŠBRAUKITE ŠIUOS ŽODŽIUS:

žuvis, saulė, gėlė, draugai,
mašina, drugelis, darželis,
namas, stalas, kalnas, mėnulis,
dangus, žvaigždės, aušrelė,
daina, saldainis.

JUOKŲ MAIŠELIS

— Kodėl tavo mažasis broliukas taip rėkia? – paklausia moteris ketverių metų berniuko.

— Jeigu jūs neturėtumėte nei plaukų, nei dantų, kojos jūsų nelaikytų, o rankos neklausytų, jūs dar labiau rėktumėte!

...

Tėvas sako berniukui, užsiropščiusiam ant palangės:

— Nulipk, nes nukrisi ir būsi kuprotas.

— Įdomu... O kupranugaris turbūt du kartus krito!

...

— Kuris trumpiausias

• mėnuo?

• — Liepa, kadangi jis turi tik penkias raides.

Gydytojas:

— Prieikit, prašau, prie lango ir iškiškite liežuvį.

Pacientas:

— O kam reikia eiti prie lango?

— Priešais gyvena dama, kurios aš labai nemėgstu.

...

— Kodėl gydytojai prie operacijos stalo dėvi kaukes?

— Jei operacija nepavyktų, kad neatpažintumėte.

...

Mokytojas pasakoja vaikams apie metų laikus, jiems būdingus darbus.

Staiga jis klausia:

— Kas galėtų man pasakyti, kada geriausia skinti vaisius?

— Kai šuo pririštas, – atsako Džonas.

...

Susitinka dvi draugės.

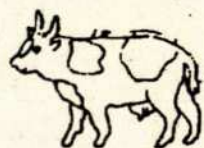
— Kokia graži tavo skrybėlaitė, – sako viena.

— Taip, visi sako, kad su ja aš atrodau dešimčia metų jaunesnė.

— Tikrai. O beje, kiek tau metų?

— Keturiasdešimt.

— Su skrybėlaite ar be?

— Kiek pieno gali duoti viena karvė?

• — Nieko negali duoti. Jūs turite jį pats paimti.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Tadui Baužai

už 20 dol. auką

Kristinai Karvelis

už 50 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410